

A psát a psát...
Zatímco ostatní mohou jediné
spát a spát,
já v Tobě bdím, zatracenkyně,
naruby žiji, protože k úsvitu vybledá
krev mého písma a ztrácím se já,
který bez Tvé žízně jsem
na bílém stole dne bílým papírem.

Zapal mě, Noci,
tabák mé duše potahuj,
svůj žár máme společný.
Jsi dehtem střídaným všemi plícemi
bohémských kuřáků
do bezedné pokladnice temna,
sestro zvrhlíků, miliontá v pořadí a stále jedna.

Dovol mi, dřív než Tě požere široká tlama rána,
Tvou kouzelně osleplou oblohu
ozářit křížováním slov na kometách poezie,
snad i pod sluncem to uvidím,
že co jsem písmem odsypával,
nebyl pouhý pomíjivý dým,
jenž táhne za svanutou pochodní,
když Ty mi dohasínáš...

Má sestro Noci,
zmocni se mě,
vzkřís mě,
zapal mě
a sviť.

Až na popel...

Miroslava Mahdalová

Revitalizace

4

Vteřina slibující věčné spojení:
vteřinové lepidlo
co neslepí to zalepí
prasklé hrnce a rozbité hrníčky
ostré střepey které nepřinesly štěstí
píchlé duše
nakřáplé vztahy
rozhádané domácnosti

6

Meta Fóry
ŽIVOT pozoruju dalekohledem

tuny NADĚJE jsem vyměnila
za pár deka jistoty

KRÁSA jsou poztráčené dílky puzzle
které nebudu nikdy schopna složit

sobotecký pravidelný lehce avantgardní věstník

**literární
příloha**

splav!

ročník X / číslo 6

pátek 4. 7. 2008

Dnes vám v literární příloze přinášíme zajímavou kombinaci poezie. Nejprve se můžete pokochat tvorbou našeho ex-šéfredaktora Jana Chromého. Druhá část je pak ukázkou toho nejlepšího z literární soutěže z kategorie Básně – básnické soubory. Přejeme příjemné počtení!

Z Prahy do Sobotky

Cestopis ve verších

Níže chtěl bych tu vzpomenout
památnou cestu velikou,
jež vnukla mi několik rýmů.
Hodnotu nemají velikou.

J. Chromý Lom

Začátek

Vstali jsme po šesté,
jen tak tak, jen těsně.
Tramvají jsme jeli
celí natěšení.

Hlavní nádraží

Na hlavním nádraží
lid do se naráží.
Vlaky jezdí načas,
zpoždění je trapas.

V Bakově

Bakov, Bakov
nad Jizerou.
Jízdní řády,
na ty serou.

Kněžmost

Kněžmost, Kněžmost...
Co si budem povídat.
Nebýt toho řezníka,
není tam co pojídat.

V Branžeži

Hřiště dětem postavili
s převelikou péčí.
Péče došla, vstup totiž je
jen na vlastní nebezpečí.

Na cestě

Najedla ses borůvkou
pohnojenou močůvkou.

Na cestě II.

V lese jsou cyklisté
i lidé běžní.
Na kolo nesednou,
chůzi už zvykli své.

Hrad Kost

O Kosti psalo se hodně,
hluboce, jímavě, trudně.
I já do hloubky šel bych,
depresi z toho však měl bych.

U Semtinské lípy

U lípy se dobře sedí,
je tam krásné okolí.
Zvláště když člověk šunku má,
srdíčko až zabolí.

V Sobotce

Sobotko nádherná,
konečně jsme tady.
Musím se však umýt,
přátele-li chci mít.

Barbora Štanclová

Nemůžu obejmout

Nemůžu obejmout,
jsem pokosená luční tráva
bolavá těžkým bílým vínem,
ve škopku plave svět

Rozevřít ruce
srdce by vyskočilo
jako štěně z košíku
na chladnou podlahu

Když oči jsou tak těžké,
že slzy jako kýbl jablek
a v žilách teče štěrk,
čekám, pařezy v srdci nechám otálet

a zapomenu.

Pokus o popis kůry

Sametově modrá, oblá oblaka
dřít
přes
oka
struhadel roští keře.

Poesie kůry stromu.

Tajemství, která jsou s tebou

Do vyprahlé krajiny
zarážím kosti muži,
možných tmavě dýchavých věcí,
které odešly středem,
když ve Spartě dlouho nepršelo.
Snad se nenarodily děti,
jen tajemství a chladní lidé –
strach nepřišel

Aleš Misař

PATRÍM NOCI

Zmocni se mě, Noci,
Tvou tmou prohlouben
v Tvé síti nejlíp svítím,
jsi půlovou pomlkou na osnovách dnů,
na klavír staletí hráváš klapkami z ebenu,
to pijáci Tvými okrouhlými ústy pějí
ódu k bezednu.

Vzkřis mě, Noci,
chodím mezi tikotem Tvých hvězd,
kde víc neplatím než jiskra vyhrknutá
z hrdla křesadel,
proto chci do Tvého lůna svou hlavou vstát,
z mlhovin chaosu myšlenkou vyrazit tisíckrát
znovu, upířím perem z Tvých tkání
chci inkoust sát.

